

Sanctuarul și abisul New Age

13 mai 2005

Gili Cârstea

Lumea creștină a fost bombardată decenii la rând cu credința orientală păgână că în om se află ascunsă o parte de divinitate, și că suma eforturilor și practicilor de a descoperi acea parte de divin ar însemna dezvoltare spirituală și drumul mântuirii. Partizanii New Age au ajuns să influențeze cu credința lor un larg segment al societății moderne, iar teoreticienii de la ONU au început deja să contureze o religie globală fundamentată pe acest gen de panteism. Curând, spiritismul va însufleți această icoană cu puterile lui mincinoase, într-un efort final de a împiedica solia îngerului al treilea.

Succesul fenomenal al acestei amăgiri vine tocmai din asemănarea aproape perfectă cu scopurile și natura guvernării divine, așa cum sunt ele descrise în Scriptură.

Lucifer, înainte să devină Satana, a fost un heruvim acoperitor, care “sigila desăvârșirea” (Eze 28:12-14). El cunoștea foarte bine temelia guvernării divine, prin care fiecare ființă creată, “de la heruvimul luminos și sfânt până la om” (DA 161), era creată în așa fel încât să fie un templu al lui Dumnezeu. Duhul Sfânt era o parte din natura ființelor create, ca un sistem de operare, lucru care garanta o viață neprihănită. Rebeliunea produsă de Satana a produs o despărțire de izvorul vieții, gonirea Duhului Sfânt din templul inimii. Adam și Eva au târât omenirea în această rebeliune, producând copii despărțiți de Dumnezeu, ca și ei, fără prezența Duhului Sfânt în ei, iar Satana a pus astfel stăpânire pe această planetă, devenind noul ei administrator.

Pe el nu-l sperie religiozitatea lumii, credințele creștinilor sau eforturile lor de a păzi legea lui Dumnezeu. Singura lui spaimă reală este ca oamenii să afle adevărul despre scopul lui Dumnezeu și intenția Sa de a reface sufletul omenesc pentru locuirea Duhului Sfânt acolo. Ca să evite un asemenea dezastru, el stimulează o concepție despre realitățile spirituale foarte apropiată de adevăr. El face omenirea să creadă că Dumnezeu locuiește în toți oamenii de la naștere și că El dorește să fie descoperit și stimulat să-și ofere puterile supranaturale prin diferite exerciții spirituale. Toți cei care au încercat această cale au avut parte de trăiri senzaționale, ca efect al lucrării demonilor de a întări convingerea lor că Dumnezeu locuiește în toți oamenii.

Scriptura nu învață așa ceva. Oamenii se nasc despărțiți de Dumnezeu, lipsiți de locuirea Duhului Sfânt în templul inimii, și din această cauză nu pot trăi decât în fărădelege. Legea nu este scrisă în inima lor, caracterul lui Dumnezeu nu guvernează ființa lor, și din această cauză sunt robii unei legi care nu le permite să trăiască după principiile neprihănirii. Tot ce pot face este să trudească sub vechiul legământ.

Dumnezeu a încercat permanent să convingă o generație de oameni să se apropie de El pe calea consacrată a desăvârșirii creștine, să ajungă la esența doctrinei sanctuarului, să vină la “nunta Mielului.” Este dorința lui Dumnezeu – ca și privilegiul omului – de a fi făcut din nou părtaș de natură divină, așa cum a fost creat Adam la început. Binecuvântările excepționale ale zilei ispășirii finale așteaptă să fie revărsate peste un popor care va avea credința lui Isus. Pavel este un mare campion al acestei credințe, sora White a scris extensiv despre acest subiect, iar mișcarea adventă a fost chemată la existență pentru a prezenta lumii taina lui Dumnezeu ascunsă în sanctuar. Iată câteva din sutele de paragrafe la acest subiect:

“Viața lui Hristos este o descoperire despre ce pot deveni ființele omenești căzute, prin unire și legătură cu natura divină” (FILB 219).

“Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MB 180).

“Cel ce devine părtaș de natură divină va fi în armonie cu marele standard al neprihănirii lui Dumnezeu, legea Sa cea sfântă. Aceasta este regula prin care Dumnezeu măsoară faptele, acțiunile oamenilor. Prin lege va fi probat caracterul la judecată” (Parabole 248).

“Este puțin probabil ca mintea omenească să înțeleagă lățimea, adâncimea și înălțimea realizărilor spirituale care pot fi atinse devenind părtași de natură divină... Hristos trebuie să fie totul în noi; viața Sa trebuie să circule prin noi așa cum circulă sângele prin vene. Duhul Său trebuie să fie o putere vitală care să ne facă să influențăm pe alții să devină asemenea cu Hristos și cu sfinții” (OHC 60).

“Dumnezeu se oferă să unească divinitatea Sa cu omenescul nostru și când supunem permanent și deplin voința noastră naturii divine, păcatul este aruncat afară, iar desăvârșirea creștină în Hristos este atinsă. Nu putem estima la justa valoare importanța unirii dintre divinitate și umanitate” (TM 47).

“Am primit scrisori în care se afirma că Hristos nu a putut să aibă aceeași natură ca omul, căci dacă ar fi avut, ar fi căzut și El ca noi în fața acelorași ispitiri.

Dacă El nu avea natura omului, atunci nu putea fi exemplul nostru. Dacă nu era părtaș al naturii noastre, atunci nu putea fi ispitit ca și omul. Dacă pentru El nu era posibil să cedeze ispitei, atunci nu putea fi ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă faptul că Hristos a venit să poarte luptele omului, în locul omului. Ispitirea și biruința Lui ne arată că omenescul trebuie să copieze modelul: omul trebuie să devină părtaș de natură divină” (1 SM 408).

Dumnezeu spune că omul trebuie să devină părtaș de natură divină.

Satana spune că omul este deja părtaș de natură divină, dar nu știe.

Minciuna este atât de aproape de adevăr, încât chiar poporul ales va fi amăgit. El va fi fascinat de noua spiritualitate, care nu este decât o “puternică lucrare de rătăcire,” deoarece nu a avut nici un fel de interes pentru mărgăritarul de mare preț oferit lui în doctrina fundamentală a bisericii.